

СПРАВА «ВОРОНКІН ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE OF VORONKIN v. UKRAINE)

(заява № 19112/20)

Стислий виклад рішення від 15 квітня 2021 року

На момент подання заяви до Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявник тримався під вартою у Державній установі «Дніпропетровська установа виконання покарань (№ 4)».

До Європейського суду заявник скаржився за статтями 3 та 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на неналежні умови тримання його під вартою та відсутність у національному законодавстві ефективного засобу юридичного захисту. Заявник також висував інші скарги за положеннями Конвенції.

Розглянувши скарги заявника, Європейський суд нагадав, що під час встановлення, чи є умови тримання такими, «що принижують гідність» у розумінні статті 3 Конвенції, серйозний брак простору у в'язничних камерах вважається дуже впливовим чинником та може становити порушення як сам собою, так і в сукупності з іншими недолі-

ками. Посилаючись на свою попередню практику, Європейський суд дійшов висновку, що умови тримання заявника під вартою були неналежними і у нього не було ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з його скаргами, та констатував порушення статей 3 та 13 Конвенції.

Крім того, з огляду на всі наявні у нього матеріали Європейський суд констатував порушення пункту 3 статті 5 Конвенції у зв'язку з надмірною тривалістю тримання заявника під вартою під час досудового розслідування.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Оголошує* скарги щодо неналежних умов тримання під вартою та відсутності ефективного засобу юридичного захисту, а також інші скарги, подані відповідно до усталеної практики Суду, наведені в таблиці у додатку, прийнятними, а решту заяви непринятною;

2. *Постановляє*, що ці скарги свідчать про порушення статей 3 та 13 Конвенції у зв'язку з неналежними умовами тримання під вартою;

3. *Постановляє*, що було порушено Конвенцію у зв'язку з іншими скаргами, поданими відповідно до усталеної практики Суду (див. таблицю у додатку);

4. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявнику суму, зазначену у таблиці в додатку; ця сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти.»